

...365

Coana Chirița

de Tudor Mușatescu

Teatrul Național
din București

11 martie 1979

Asistând la un matineu duminical cu Coana Chirița, am avut bucuria de a constata că, după zece ani de la premieră, sala e plină, că publicul e format mai ales din tineret, că riinduri întregi sint ocupate de copii între șapte și zece ani, veniți împreună cu profesorii la spectacol. Concluziile optimiste în legătură cu interesul publicului pentru clasic, cu formarea viitorului spectator de teatru ș.a.m.d., minunatele imagini „în roz” conturate după o sumară observare a sălii au început, însă, a se încețoșa, odată cu începerea reprezentației. Ceea ce se petrecea pe scenă avea doar o palidă asemănare cu spectacolul aplaudat, cu convingere, la premieră. Forțele umoristice conjugate ale lui Alecsandri și Mușatescu au fost probabil considerate insuficiente de către interpreți (să nu uităm, dintre cei mai buni ai Naționalului!), drept care neinspiratii autori au fost ajutați în mod copios. Grigore Gonța-Guliță sare în brațele lui Florin Piersic-Leonaș (de ce? așa, ca să ridă lumea!) și „emite” spirituala replică: „Am-am suit în Piersic”. De o adevărată furie a „împrovizației” este cuprins și Florin Piersic (aplăudat la intrarea în scenă, înaintea oricărei replici, omagiu al publicului, care, observăm, nu îl obligă la eforturi de ordin artistic, ci îl absolvă de ele). Își „aplică” nustața în nas, își pierde

dinții în șerbet, cu mare risipă de gesturi: în dialog cu Dem Rădulescu, vorbește mereu (are, n-are legătură) despre bibani — de reținut cimititura originală: „Foaie verde cu lipanul”, să trăiască și Bibanu!“. Nu ne mai mirăm, deci, că multicitatul său coleg îi spune că pe carcavalu isprăvnicese îl cheamă... Florinel. Să mai amintim că, în plin spectacol, un actor, Cosma Brașoveanu, agață o „codă” de rochia unei interprete?

...60

Măseaua de minte

de Corneliu Marcu

Teatrul de Comedie

13 martie 1979

După experiența cu Coana Chirița, teama cu care ne-am dus să vedem Măseaua de minte este lesne de înțeles. Și de această dată am avut o surpriză, dar de altă natură. Spectacolul este aproape cel de la premieră (ceea ce nu înseamnă că e fără de reproș, dar...), unele mici intervenții ale actorilor se pot observa, însă câteva „cirligele” nevinovate, în perfect acord cu colecția de cirlige oferită de text, nici nu se bagă de seamă. De remarcat că actorii (George Mihăiță, Dan Tufaru, Vladimir Găitan, Alexandru Giurumia, dar nu numai aceștia, ci, practic, întreaga distribuție) joacă cu prospețime și convingere o piesă care, probabil, le place. Oricum, în jocul lor este onestitate profesională, re-

spect față de un public care vede acum spectacolul și care poate schimba opinii despre acesta cu spectatorii de la premieră.

Cristina Dumitrescu

...75

Unu, doi, trei

de Molnár Ferenc

Teatrul de Nord
din Satu Mare

14 martie 1979

Această a șaptezeci și cincea reprezentație a comediei Unu, doi, trei ilustrează grăitor modul în care colectivul Teatrului de Nord din Satu Mare înțelege să-și respecte propriul gir. Montarea își păstrează calitățile de la premieră.

Regia (Gyöngyösi Gábor) valorifică nu numai gagul explicit, ci și gagul potențial, adeseori mai percutant, ca efect. Ipoteza sătmăreană a comediei clasicului maghiar Molnár Ferenc reînvie cu fantezie un text oarecum marcat de timp, imprimându-i un ritm frenetic, repunându-l în circulație prin mijloace din sfera culturii teatrale și printr-o disponibilitate aparte pentru umorul cu tîlc.

Echipa de actori practică același joc omogen de la premieră: îi amintim pe excelentul Acs Alajos, în rolul principal, pe Nadai Istvan, Boer Ferenc și pe remarcabila comediantă Nagy Iza. Unu, doi, trei se dovedește, în continuare, un mare succes de public.

Al. Covaci